

Jens Lapidus

Paradijs

Vertaald door Jasper Popma en Clementine Luijten

A.W. Bruna Uitgevers

1

De liftdeuren schoven met een knarsend geluid open. Ze gingen naar binnen.

Blijkbaar: een paar gozers waren in een appartement op de derde verdieping aan het poken. Mensen die kaartten hadden hun betaalapps altijd vol doekoe zitten. Isak en hij zouden alleen even erin en eruit. Het was een simpel klusje. Insjallah – een snel gefixt klusje.

Emir zag vanuit het gebarsten glas van de spiegel zijn gezicht naar hem terugstaren: de bokstersneus, de brede kin, het stoppelbaardje. Vroeger: welke kleren hij ook droeg, zijn dikke nekspieren en serieuze ogen hadden altijd duidelijke taal gesproken. Hoe hij zich ook voelde: hij was iemand met wie je niet liep te kутten. Maar nu: zijn huid strak en ingevallen langs twee lijnen in zijn nek – als bij een zieke of een vluchtelingenkind uit Pakistan of Wit-Rusland. En zijn ogen dwaalden. Als bij iemand die bang was.

Hij was zesentwintig, voelde zich twintig, gedroeg zich als zeventien. Soms had hij het gevoel dat hij al heel lang niet meer vooruitkwam. Aan de andere kant: nu was het gauw tijd om te cashen. Hij zou happy moeten zijn.

Maar serieus: ronddraven in Järva, mensen bedreigen en ze buit afpersen – dat was een swa van zijn leeftijd onwaardig. Maar die waardigheid was eigenlijk niet het probleem – dat was iets anders. Het was hetzelfde gevoel als toen hij klein was en zijn moeder ontdekte wat voor rottigheid hij had uitgehaald. Hij voelde zich klote door wat hij deed. Hij wou gewoon weg uit deze shit.

Hij zou het nooit zeggen: dat hij zesentwintig was en het

nauwelijks trok om een beetje geld van iemand te jatten – hij was zelfs een SBI. De staat had hem gebrandmerkt als een specifiek benedege relateerd individu.

Hij moest serieus proberen iets anders te gaan doen. Maar dit was het enige wat hij écht kon. Vaak hoefde hij niet eens zijn best te doen, hij had zijn reputatie. De Prins: een gevaarlijke swa, een gewelds genie, een berovings specialist.

Bovendien was stoppen onmogelijk. Emir had de doekoe nodig. Het was geen kwestie van trek – het was honger.

Hij had altijd op floes gejaagd, maar sinds een paar jaar was het anders. Hij had nierfalen. Zijn bloed moest minstens twee keer per week gedialyseerd worden – dat kostte elke keer zoveel dat hij er niet eens aan durfde denken. De overheid betaalde geen kroon.

De liftdeuren knarsten weer, schoven langzaam open. Ze waren boven.

Het ging allemaal om drie dingen. Cash fiksen. Cash fiksen. En overleven.

Al was dat niet waar – het ging om nog iets. Dat wat hem echt iets kon schelen, zijn pareltje, wat zijn leven de moeite van het leven waard maakte.

Maar dat deed er nu geen flikker toe. Nu moest hij domweg geld regelen.

Er waren mensen die deze wijk Paradijs City noemden.

Het was precies het tegenovergestelde van *Jannah*. Serieus, aandachtswijk Järva was een echte *Jehinnom* – een hel op aarde.

Hij moest nu kappen met dit gezeik. Een paar keer diep ademhalen: naar binnen stappen, zijn ding doen. Fiches en rekeningen vol pokergeld, zo meteen was de cash van hem.

Isak en hij zouden erin en eruit, als in de octagon.

Op de galerij rook het naar pis en wiet. De warmte sloeg hem in het gezicht als in een Thais bordeel.

Isak maalde kauwgum als een koe. ‘We skippen dit. Ik krijg er slechte vibes van.’

Zijn mattie zag bleek, zijn T-shirt was kapot en zijn Adidasbroek rafelde bij de zakken. Zijn Gucci-petje was zijn glans al lang geleden verloren, maar Isak droeg het nog altijd alsof het een *kufi* of zoiets was. In feite: Isak zag eruit als een ouwe zak. Onrust en tramadol hadden zijn veroudering tien keer versneld: zijn gierennek krom als een S, zijn rug gebogen als een Z.

‘Chill, bro,’ zei Emir. ‘We dwingen ze gewoon om overschrijvingen te doen. Gewoon erin en eruit.’

Geen bel bij de deur. Emir klopte aan.

Er deed niemand open.

Hij bonkte harder. Geroep van binnen.

Hij haalde het pistool uit zijn zak, hield het langs zijn been.

‘Ik ga niet mee naar binnen,’ zei Isak opeens.

Het was niet oké om nu af te haken. Aan de andere kant hadden ze ook geen tijd voor gelul. Dan moest zijn mattie hier de wacht maar houden. Emir wist: Isak haatte gedoe, al had hij het geld net zo hard nodig als iedereen.

‘Doe open,’ zei Emir hard.

Binnen hoorde hij voetstappen. Gekras toen het klepje voor het spionnetje opzij werd geschoven.

De deur vloog open. In de deuropening stond een swa met wietrode ogen en een geschoren kop.

‘Wat moet je?’

‘Mag ik meespelen?’

‘Fuck off.’

Attitudeprobleem. Zeikvibraties. Wat-is-er-in-foksnaamgaande-gedoe.

Emir had geen puf voor gelul – hij trok zijn PM en drukte hem tussen de ribben van de kaalkop.

De vloer in de hal was vuil. Hij schoof de swa voor zich uit. In de flat etensluchtjes en nog meer wiet. De kaalkop was on-

verwacht relaxed voor iemand met een gun in zijn rug.

Ze stapten de woonkamer in. Drie gezichten keken op – als een still: tussen de drie mannen stond een groene tafel vol kaarten en fiches. Ze staarden naar het wapen in zijn hand.

Een van hen zag eruit als iemand die Emir hier nooit had verwacht.

Mahmoud Gharib.

Kon dat waar zijn?

Vette tatoeages op zijn bovenarm en een ongewoon zorgvuldig getrimde baard, de lijn op zijn wangen scherp alsof iemand hem met een laser had getrokken. Emir las de tekst op zijn biceps: بزرغ.

Ja, het was hem verdomme.

Mahmoud Gharib: hoofd Veiligheid van de Moslimbroeders. Voormalig leider van de Lazcanos. Een van de zwaarste gasten in heel Järva. Een geweldslegende, een icoon in de hood, een gestoorde swa over wie er al geruchten gingen toen Emir klein was. Mensen trilden als punanivibrators als ze zijn naam hoorden. Er werd gezegd dat zelfs de A-smerissen het in hun broek deden als de boss ter sprake kwam. In Järva was hij beter bekend als Abu Gharib.

En nu stond Emir hier met een pistool recht naar hem en zijn vrienden te wijzen.

Fuuuck.

Abu Gharibs ogen: zwart als een maanloze nacht.

Als Emir dit geweten had, had hij niet eens met een bos bloemen durven aankloppen.

Op een tafeltje verderop zag hij pistolen liggen – ze speelden altijd naakt – en de kogelwerende vesten leunden tegen de muur. Extra zweet kon je niet gebruiken bij Hold'em of Omaha.

Nu moest hij iets slims bedenken, weggomen uit deze situatie.

‘Wie ben jij?’ Abu Gharibs stem klonk overdreven rustig, overdreven langzaam – overdreven dreigend.

Erin en eruit – langzaam achteruitlopen, en hem smeren.
Toen hoorde hij lawaai achter zich.
Hij draaide zich om.
Te laat: de deur naar de hal was ingetrapt.
Drie uniformen met getrokken wapens stormden naar binnen.

Ze schreeuwden: ‘POLITIE!’

Abu Gharib en de anderen schoten overeind: de tafel kiederde om, de kaarten vlogen door de lucht.

Emir doorzag de situatie.

‘Ga liggen. Wapen los,’ riepen de smerissen.

De mannen rond de tafel vlogen naar de slaapkamer.

‘Staan blijven,’ schreeuwden de klotenageten.

Het geluid alsof Isak bij de voordeur stond te snotteren.

Emir kon de bak nu niet in, dan zou het gebeurd zijn. Hij moest deze juten gewoon afknallen: gaten maken in de een na de ander.

Niemand wist dat ze hier waren en Isak en hij waren niet langs functionerende bewakingscamera’s gekomen, voor zover hij wist.

Hij verwondde wel vaker idioten – dit was gewoon nog een schepje erbovenop. Maar: Emir wilde de huid voelen van wie hij op zijn lazer gaf, hij was een oude MMA-ster. Hij haatte schieten.

Hij schreeuwde tegen Isak: ‘Rennen.’

Daarna stormde hij achter de andere kerels aan, het raam in de slaapkamer stond open, hij begreep het idee: Abu Gharibs reet verdween er net doorheen. De anderen voor hem. De galerij buiten was net één lang balkon met een eigen uitgang: een ontsnappingsracebaan.

De smerissen brulden.

Het bed was onopgemaakt, de lakens grijs van het vuil. Emir vloog achter Gharib aan, landde tussen fietsen en skateboards. Op de galerij lagen twee smerissen. Ze piepten, kerm-

den – Abu Gharibs mannen hadden op hun manier voor ze gezorgd.

Isak stond daar: ogen als van een fokking ezel.

Emir rende. Isak een paar meter voor hem op de galerij. Zijn mattie wou geen gangster zijn. Nu: hij was gedwongen te hollen als een gangster.

De anderen lagen voor. Richting trappenhuis.

Nike Air Max op de vlucht.

Hoger het gebouw in, niet naar beneden – daar wachtten waarschijnlijk meer smerissen.

Abu Gharib schreeuwde tegen zijn mannen: ‘Hebben jullie pipa’s?’

‘La, la,’ brulden ze in het Arabisch – geen van hen had tijd gehad z’n wapen mee te nemen. De enige die nu bewapend was, was Emir.

De skotoeguns ratelden.

Gharib draaide zich naar hem om. ‘Wat ben jij voor fokking idioot?’

De voetstappen van de politie klonken achter ze, onder ze op de trap.

‘Je hebt stillen meegesleept,’ hijgde de boss.

Emir nam steeds vijf treden tegelijk.

Zijn ademhaling ging bijna kapot.

Gharib had het mis: hij had de popo niet meegenomen.

Het dak was plat. Van bovenaf was Järva een droge betonwoestijn.

Gharibs mannen stonden aan de rand van het dak: een doodlopende weg. Waarom had de boss ze hierheen geleid?

Toen viel de hoofdpijn aan. Emir kon zijn hoofd amper draaien, zo hard sloeg hij toe. Het slechtste moment in de wereldgeschiedenis voor zijn brein om te flippen. ‘Een cognitieve prijs’, hadden de artsen het genoemd.

Tegelijkertijd doorzag hij Abu Gharibs plan.

‘Springen!’ schreeuwde de boss.

Een genie.

De eerste swa holde naar de rand van het dak, stortte zich eraf, zijn benen bleven bewegen, hij rende in de lucht, daarna landde hij op het dak van het volgende gebouw. Shit, het was minstens vier meter.

De gozer: buiten smerisbereik.

Bliksems sloegen onafgebroken in in zijn kop.

Isak hijgde.

De volgende swa deed hetzelfde, sprong en stormde verder over het dak aan de overkant. Daarna was de kaalkop aan de beurt. Hij nam een aanloop – zweet glinsterde in de zon.

Hij bewoog door de lucht, armen voor zich, zijn handen uitgestrekt. Hij viel, lazerde omlaag, zette zijn voet in het niets, maar wist de rand van het dak te grijpen. Een centimeter van de dood. Maar nu: de kaalkop vrij als een vogel.

Emir, Abu Gharib en Isak: alleen over. Emir wist wat Isak dacht: zijn vriend merkte dat hij te zwak was voor die sprong – ‘sportschool en trainen zijn nooit mijn ding geweest,’ zei hij altijd.

De voetstappen van de wouten klonken – in een paar tellen zouden ze hier zijn.

Ik haal het ook niet, dacht Emir door de hoofdpijn heen.

Isak leek het te begrijpen. ‘Jawel, dat kun jij, bro,’ zei hij. ‘Jij bent een atleet. Je kunt ontsnappen.’

Ik wás een atleet, dacht Emir.

Gharibs ogen versmalden zich. ‘Over vijf seconden zijn de juten hier,’ zei hij. ‘Doe jij wat je moet doen als ze komen?’

Emir woog het pistool in zijn hand. De koppijn fokte zijn brein. Hij kon de vraag van de boss niet beantwoorden.

Daarna veranderde Gharibs blik, hij keek naar Emirs tatoeage: 9 KO’s – negen knock-outs. De boss zag er belangstellend uit – nieuwsgierig.

‘Ik ken jou,’ zei hij. ‘Jij was de Prins. Ik was altijd voor jou.’
De hoofdpijn sloeg Emir nu van binnenuit kapot.
‘Geef me je pistool,’ zei Abu Gharib en hij stak zijn hand uit.
‘Dan zorg ik voor ze.’

Het dakluik achter ze klapte open. Agenten zwermden het dak op. Zwaaiden met hun pistolen. Schreeuwden. Probeerden vluchtwegen te blokkeren. Iemand greep naar Isak.

Abu Gharib hield zijn hand nog steeds op. *Geef me dat pistool*, zeiden zijn ogen.

‘Wapen neerleggen!’ brulden de agenten.

Isak rukte zich los.

Emir hief de Makarov, maar gaf hem niet aan de boss. Hij haalde de trekker over.

BAM. De terugslag was hard.

BAM.

De smerissen stortten zich op het dak terwijl Gharib snel werd – de machtigste man van West zette af. Sprong. Zweefde onwerkelijk lang door de lucht en landde als een grote zak stevig verpakte coke aan de andere kant.

Emir moest achter hem aan.

Emir móést springen.

Toch: het was te ver. Hij zou het nooit halen.

Hij had geloofd dat hij van dat soort gedachten af was, maar hij was een idioot.

Hij was iemand die het nog geen tel opbracht het ook maar te proberen.

Hij was een loser die nergens meer in geloofde.

Het wapen kletterde op het dak toen hij het losliet. Hij stak zijn handen omhoog.

Toen zag hij Isak.

Zijn vriend lag met trillende lippen verderop. Zijn slaap bloedde.

De smerissen brulden op de achtergrond: wazige, onwerkelijke nepwezens.

Emir stortte zich naar voren.

‘Brada,’ reutelde Isak. ‘Je had het gehaald. Je had die sprong gehaald.’

Zijn kauwgum lag als een witte flets vogelpoep naast hem.

De smerissen hadden geen schot gelost. Maar één persoon hierboven had een wapen gebruikt. Emir had zijn beste vriend neergeschoten.

Dit was niet ‘erin en eruit’.

Dit was alleen een fokking ‘uit’. Isak was nu op weg naar het echte paradijs.

2

Fredrika keek uit over het plein. Het stond vol, hoewel het vandaag warmer dan vijfendertig graden was. De voorlopige analyse sprak van meer dan twintigduizend personen. Zwerden waren blijkbaar aan de warmte gewend geraakt, het aantal aanwezigen gold als het record van dit decennium.

Minister van Binnenlandse Zaken Eva Basarto Henriksson zat in de gepantserde Volvo. Over exact elf minuten zou Fredrika haar escorteren naar het provisorische podium waar ze haar toespraak zou houden. De teamleider stond naast de auto, dirigeerde collega’s, gebaarde omstandig – het oortje als een wasprop in zijn gehoorgang. Alle voorbereidingen waren getroffen, wist Fredrika – ze had een beter overzicht dan de teamleider zelf. De operators van Persoonsbeveiliging hadden hun positie ingenomen, informatie en instructies waren op het hoofdbureau al verstrekt aan iedereen die deelnam aan de operatie, het kogelvrije glas was geïnstalleerd, de technische veiligheidsmaatregelen waren in gang gezet, evenals de instelling van de radio-uitrusting, de controle onder het podium en de wapencheck.

Toch kon ze het onaangename gevoel dat de hele dag al door haar hoofd spookte niet van zich afzetten. Dit was aan-

dachtswijk Järva, een gevaarlijkere plek voor een Zweeds politicus was nauwelijks denkbaar. Hier zaten zoveel verschillende groeperingen: bendes, islamitische organisaties, de Beweging. Maar er waren verkiezingen dit jaar, veel mensen zouden niet de moeite nemen te gaan stemmen als niemand ze hoop gaf. Bovendien ondersteunde Persoonsbeveiliging de bewaking met zeven scherpschutters op de daken.

Fredrika had zich voorgenomen haar werk vandaag extra goed te doen.

Hoewel... ze deed haar werk altijd extra goed. Zo zat ze nu eenmaal in elkaar.

Arthurs linnen colbertje was te gekreukeld om aan de eisen van netheid te voldoen, zijn haar zat zoals altijd door de war en zijn schoenen waren stoffig. Hij had al op het dak moeten zitten met ingesteld vizier en zijn scherpschuttersgeweer in de aanslag.

‘Ik weet dat jij het ook nergens voor nodig vindt dat ze uitgerekend hier spreekt,’ siste hij zo zacht dat de teamleider het niet zou horen.

Fredrika knikte. Arthur had meer dan gelijk. Hij voegde eraan toe: ‘Want in Paradijs City is geen schaduw op de daken, ze zijn plat en triest. Ik word er levend geroosterd.’

Arthur was niet de enige collega die deze aandachtswijk gekscherend ‘Paradijs City’ noemde. Järva was de keerzijde van het idee van de verzorgingsstaat. Maar misschien vonden de collega’s het wel écht een paradijs – voor criminelen dan – waar je vrijuit je gang kon gaan en waar politiecontrole verder te zoeken was dan orde in een klas vol pubers onder de hoede van een stagiair. Of ze dachten wellicht dat deze wijk van de rest van Stockholm een paradijs maakte. Want zo werden de criminelen weggehouden, buitengesloten, ingesloten. Het probleem was dat het gajes niet alleen was: Järva was

groot, er woonden veel andere mensen in de aandachtswijk – zij deelden de gevolgen.

Op een van de schermen werd de gezichtsherkenning voor het laatst getest, op Fredrika zelf. Het was weird je eigen kop daar te zien. Haar kin zag er hoekiger uit dan normaal, en dan spande ze haar kaken niet eens aan. Ze vond ook dat ze er ouder uitzag dan ze in werkelijkheid was, misschien kwam het door het colbertje, de serieuze uitdrukking rondom haar dunne lippen of doordat haar blonde haar in een knot zat, zoals het reglement voorschreef. Maximaal vijftien centimeter mocht loshangen.

Toen werd de FR-scanner op het publiek gericht. Het was zover.

De minister liep met zelfverzekerde passen het podium op. Ze droeg een groen mantelpakje, een groot halssieraad van barnsteen en niet al te hoge hakken. Zoals altijd goedgekleed, maar niet elitair. Voor velen was Eva Basarto Henriksson een heldin, een rolmodel, of zoals ze hier zeiden: een *batallah* – een kampioen. Ze accepteerde geen shit en ze schaamde zich er niet voor dat ze de nieuwe premier wilde worden. Dit was de opmaat naar de verkiezingen. Basarto Henriksson pakte met beide handen de zijkanten van het spreekgestoelte vast, het plexiglas voor haar glansde in de zon. De muziek verstomde. Het applaus ebde weg.

Ze ademde in.

‘Vrienden en inwoners van Järva. Om te beginnen wil ik iedereen bedanken die deze bijeenkomst mogelijk heeft gemaakt. Alle organisatoren en vrijwilligers. Het is fantastisch voor mij om hier weer te zijn en het is geweldig om te zien dat jullie met zovelen hierheen zijn gekomen, ondanks de hitte.’

Fredrika keek uit over de mensenmenigte. Er wapperden Palestijnse en salafistische vlaggen en rode wimpels met de groene gebalde vuist – het symbool van de Beweging. Ze zag

borden met foto's van de minister, imams en factieleiders uit Libanon en Duitsland.

Enkele fotografen hadden toestemming gekregen vooraan bij de dranghekken te staan om hun plaatjes te schieten.

Fredrika speurde naar onregelmatigheden. Arthur had gemeld dat hij inmiddels op het dak lag. 'In tegenstelling tot in het paradijs is het hier heet,' constateerde hij via haar oortje.

De voeten van Basarto Henriksson bewogen achter de kathedier, het leken net kleine dansspasjes, ballet: eerste, tweede, derde positie. Fredrika probeerde zich de minister als ballerina voor te stellen – een absurd beeld. De minister was vijftienveertig. Ze straalde louter macht uit.

Dit deed haar denken aan de toespraak die de minister een paar maanden geleden op de Göran Perssons Plats had gehouden, met dit verschil dat de acht verdiepingen hoge flats akelig dichtbij lagen en dat zo'n vijftien procent van de toeschouwers een nikab of boerka droeg. De bedekte gezichten maakten het lastig voor de beveiligers om op afstand te analyseren wie wie was.

De stem van de minister echode. 'Vandaag is het onze Nationale Feestdag. De dag dat we Zweden vieren. Voor mij is het iets persoonlijks. Mijn vader is hierheen gevlucht vanuit oorlog, zorgen en armoede. Hij heeft me geleerd te waarderen wat we hier gemeenschappelijk hebben.' Ze pauzeerde even. 'Ons land is fantastisch. Maar we staan voor uitdagingen. We kunnen onze democratie niet laten afpakken door criminelen. We moeten onszelf beschermen.'

Fredrika hoorde Arthurs stem. 'Wat gebeurt er?'

Hij was altijd de eerste, dacht ze toen ze een halve tel later begreep waar hij op doelde. Verderop riepen toeschouwers iets.

Ze hoorde niet wat ze zeiden, maar het klonk alsof ze schreeuwden. De stem van de minister uit de boxen overstemde hen. 'We moeten het Zweedse omarmen. Maar het

Zweedse houdt ook in ongelijkheid omarmen.’

De stemmen verderop werden luider – enkele tientallen personen, misschien vijftig.

Fredrika drukte haar vinger tegen haar ene oor, dat naar de luidspreker, om het geluid te blokkeren. Ze verstond nog steeds niet wat ze schreeuwden.

Collega Niemi stond aan de andere kant van het spreekgestoelte, groot en breed.

‘Kan iemand zien wat er gebeurt?’ hoorde Fredrika haar eigen stem in het oortje zeggen.

Arthur antwoordde: ‘Een groepje dat staat te tieren. Geen afwijkende bewegingen in het publiek. Het waait wel over.’

Basarto Henriksson pauzeerde even, bewoog haar hoofd rustig van links naar rechts. Ze leek wel een tyrannosaurus rex die luisterde, wachtte tot haar potentiële prooi zou kalmeren.

Maar dat gebeurde niet.

En nu kon Fredrika horen wat ze schreeuwden.

‘Vrij-heid!’ brulden ze. ‘VRIJ-HEID!’

Basarto Henriksson leek zich er niets van aan te trekken, ze ging alleen langzamer praten.

‘Afbreken,’ riep de teamleider in haar oortje. ‘Het is te onrustig, we kunnen niet doorgaan.’

Fredrika knikte naar Niemi aan de andere kant van de minister.

Ze deed een stap naar voren en tikte de minister op de schouder. De vrouw draaide zich niet eens om.

‘We moeten meer banen creëren. Maar we moeten de mensen die misdrijven begaan ook afzonderen. Sommigen hebben misschien het gevoel dat de comfortverdelers de problemen versterkt, dat het moeilijker wordt om te werken buiten...’

Fredrika boog zich naar de minister toe terwijl ze haar blik op de toeschouwers gericht hield. ‘Je moet helaas stoppen,’ fluisterde ze.

De minister schudde haar hoofd en boog zich weer naar de microfoon, ademde in, maar toen stokte ze. Er vloog een voorwerp door de lucht, een sneaker. Fredrika probeerde zich voor de minister te dringen, maar het was te laat. De schoen raakte haar hoofd, ze wankelde even, de barnstenen ketting sloeg tegen haar borst.

Fredrika schoof de minister opzij en ging voor haar staan, beschermde haar met haar eigen lichaam. 'Ben je oké?'

Basarto Henriksson knikte.

Fredrika, Niemi en een derde collega positioneerden zich, het was tijd de minister weg te leiden van het spreekgestoelte. Fredrika maakte haar lichaam breed, Niemi deed hetzelfde. De derde collega ging aan de rand van het podium staan, zijn instructies waren zijn blik voortdurend op het plein gericht te houden.

'Vrijheid! Vrijheid!' scandeerden steeds meer mensen.

Fredrika hield het hoofd van Basarto Henriksson naar beneden.

'Ik weet niet hoe je heet, maar je bent té nerveus,' siste de minister. 'Ik ben niet van plan angst te tonen.'

Zo bleven ze een paar seconden staan, een dansend driemanschap, Fredrika en Niemi met hun armen rond de minister. De menigte brulde.

Toen ging er een schok door Niemi heen.

Fredrika keek op.

Haar collega hield zijn hand tegen zijn schouder. Hij grimaste.

Het werd stil in Fredrika's hoofd. Geen geschreeuw. Geen geroep.

Het plein hield zijn adem in.

'Ik ben geraakt,' zei Niemi moeizaam.

Bloed sijpelde door de schouder van zijn colbertje, precies bij de rand van zijn kogelvrije vest.

'Niemi is beschoten. Hij is gewond,' riep Fredrika tegen haar collega's.

Het publiek had het ook begrepen – het gebrul dat over het plein rolde klonk zoals ze zich een tsunami voorstelde.

Toen zag ze: de dranghekken zwaaiden heen en weer en vielen om. Dat zou niet moeten kunnen, maar op verschillende plaatsen waren ze losgemaakt.

Het was ziek. De mensenmenigte stroomde naar voren, een stuk of twintig man klauterden het podium al op. Fredrika stak haar hand onder haar colbertje. Berenklaauw, je moest je vingers spreiden om je wapen zo snel mogelijk te kunnen trekken.

De teamleider brulde in haar oor: ‘Haal haar daar weg, verdomme, haal haar weg.’

Niemi had pijn, hij stond gebogen, hield zijn schouder vast en ademde gejaagd. Fredrika en de derde collega duwden de minister voor zich uit. Honderden mensen stroomden het podium op, schreeuwden en riepen.

‘Achteruit,’ brulde Fredrika maar het was te laat.

Niemand ging uit de weg. Niemand bleef staan.

Armen probeerden aan hen te trekken, mensen probeerden de minister los te rukken, handen zwaaiden, sloegen.

De minister ademde snel.

Fredrika had haar arm rond haar rug, duwde haar richting uitgang. Haar collega aan de andere kant deed hetzelfde. Niemi was achteropgeraakt.

Alles ging zo snel, iemand trok aan de minister, Fredrika reikte om haar bij zich te houden, maar de arm van Basarto Henriksson werd de verkeerde kant op gedraaid. Zo meteen moest ze haar loslaten, anders zou de minister haar schouder breken. Mensen kwamen tussen hen in, mensen brulden, mensen trokken aan hen. Een zee, een enorme amoëbe van lichamen. Fredrika verloor haar greep: Basarto Henriksson werd bij haar vandaan gerukt.

Het was te laat – heel even leek de minister boven de mensenmenigte te zweven, een stagedive, een ster die boven op haar fans lag. Toen viel ze.

Fredrika duwde iemand tegen de grond, sloeg iemand in het gezicht, en zette de achtervolging in.

‘Ze is van het podium getrokken,’ riep ze.

De teamleider brulde bevelen: de gewonde collega Niemi moest worden ontzet, Basarto Henriksson teruggehaald.

Een massief lichaam van mensen. Een vijandig organisme.

Fredrika wrong zich voorwaarts. De collega’s met hun scherpschuttersgeweer waren opgesteld om de minister te beschermen terwijl ze haar toespraak hield, maar niet voor een dergelijke situatie, midden in een zee van mensen. Fredrika trok haar P226. Ze zag de minister een paar meter verderop, maar er was geen gelegenheid om haar wapen te gebruiken. De voorschriften en algemene richtlijnen voor de politie waren strikt. *Gebruik van vuurwapens is in principe alleen toegestaan in situaties waar dergelijk geweld noodzakelijk is als laatste redmiddel.*

Ze liet haar SIG Sauer zakken. Collega’s staken soms de draak met haar, noemden haar Regel-Rika, maar ze wist dat een goede agent zich aan de regels houdt.

De teamleider riep in haar oor. ‘Fredrika, schiet. Schiet om vooruit te komen.’

Het leek alsof Basarto Henriksson werd meegedragen op een golf. Weg van Fredrika, meter voor meter.

Er waren te veel mensen. Het was te druk.

‘Schiet,’ schreeuwde de teamleider nogmaals.

‘Dat gaat niet, te veel publiek in het schootsveld,’ hijgde Fredrika.

Geen collega’s in de buurt, zo te zien. Ook geen gewone agenten.

Toen zag ze de minister weer, negen, tien, twaalf meter verderop. Het was geen lukrake verplaatsing, drie deels gemaskeerde mannen trokken aan haar, voerden haar weg. De mensen eromheen leken nog steeds niet te begrijpen wat er aan de hand was. Fredrika wel. Dit moest vooropgezet zijn.

‘Ze wordt weggevoerd door drie mannen,’ schreeuwde ze in haar radio.

‘Volgen,’ brulde de teamleider.

Fredrika probeerde door de menigte heen te kijken.

Er waren zoveel mensen die het zicht blokkeerden. Een jonge man met pet stond in de weg.

Hij keek recht in haar ogen, schreeuwde iets.

Zijn gezicht explodeerde.

Bloed en hersensubstantie op Fredrika’s borst.

Hij zakte in elkaar.

Een stem in haar oortje. ‘Raak.’ Fredrika wist wie er sprak, een van de scherpschutters.

De teamleider brulde weer. ‘Naar voren, Fredrika.’

Nog een schot. Een gesluierte vrouw zakte in elkaar.

Ze zag de minister ongeveer twintig meter verderop.

Een man met een geschoren schedel werd in zijn been geschoten, hij knakte dubbel als een gebroken lucifer.

Een vrouw in een topje schreeuwde en dook in elkaar.

Een man met baard viel.

Fredrika baande zich een weg tussen de gevallen lichamen. Schreeuwende, bukkende mensen.

Dit was ziek, de scherpschutters moesten stoppen. De mensenmenigte was opgewonden geweest, maar nu was iedereen in paniek. Het tumult bereikte een nieuwe dimensie. Woede en angst.

Maar de aanvallers verplaatsten zich snel, en nu zag ze waarom: ook zij hadden wapens, mini-uzi’s – de menigte opende zich voor hen als de Rode Zee.

De minister sribbelde tegen, de mannen trokken haar bruant mee, maar ze kwamen nu langzamer vooruit dan Fredrika. Ze waren vijftien meter voor haar. Mensen wierpen zich opzij, ze wist niet of het uit angst was of dat ze geveld werden door de scherpschutters.

Fredrika hief voor de tweede maal haar sig Sauer.

Bij een schot tegen een persoon moet getracht worden deze slechts tijdelijk uit te schakelen. Wapenvuur moet daarom indien mogelijk in eerste instantie op de benen worden gericht.

Er kwam een auto aanrijden, hij perste zich door de menigte, een kleine Fiat. De mannen rukten de portieren open en smeten Basarto Henriksson op de achterbank.

Fredrika kromde haar vinger, maar wachtte met de trekker overhalen.

Ze zag huilende jongeren. Mannen die bloedden. Vrouwen die op de grond lagen.

De scherpschutters probeerden de auto te stoppen, afkettende projectielen, kogels die de auto doorboorden.

Het hielp niet. De portieren sloegen dicht.

De Fiat reed weg.

Hij slalomde tussen de mensen door, maar de snelheid was nog niet hoog.

Fredrika rende erachteraan, alle energie in haar benen.

De teamleider schreeuwde. 'Schiet de banden van die klote-auto lek.'

Zij was de enige die ze kon raken, die dichtbij genoeg was. Ze moest ze in het vizier krijgen, de auto laten stoppen. Nog vijf meter.

Ze bleef staan, nam positie in, met stabiele benen. Hief haar wapen. Ze had de ene band perfect op de korrel, ze zou ze nu laten stoppen. Het kon geen probleem zijn. Ze behoorde tot de top.

Toen raakte iets hards haar hoofd, een steen viel naast haar op de grond, ze voelde haar knieën knikken. Ze mocht niet vallen, ze had een opdracht.

De wereld draaide, ze hapte naar adem.

De jongen die een paar meter bij haar vandaan stond was een jaar of tien. Hij grijnsde, hief zijn hand – Fredrika zag nog een steen – hij was klaar om haar onderuit te halen.

Onbevoegden te hinderen. Smerissen te hinderen. Zweden te verhinderen inbreuk te maken op zijn territorium.

Regel-Rika noemden ze haar – een agent die op basis van de regels besloot niet te schieten. En toen ze wél zou schieten, viel ze.

De scanderende mensenmenigte op het plein was het laatste wat ze hoorde.

‘VRIJ-HEID!’